

การส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย
โดยใช้หนังสือนิทาน

จัดทำโดย

นางสาวณัฐมน มากวุฒิ

รหัส 571291321190 G6

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านห้วยมุด

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการวางรากฐานของชีวิตเพราะการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณภาพในวันข้างหน้า จะต้องได้รับการปูพื้นฐานที่ดีมาตั้งแต่ปฐมวัยช่วง 6 ปีแรกของชีวิตเป็นช่วงที่เด็กมีพัฒนาการในทุกด้านรวดเร็วมาก โดยเฉพาะสติปัญญา (นิตยา คชภักดี . 2530 : 16) ซึ่งสอดคล้องกับ เพียเจต์ (Piaget) ได้กล่าวว่าพัฒนาการทางด้านสติปัญญาที่เกิดขึ้นในวัยก่อนปฐมวัยนี้ จะเป็นรากฐานให้แก่พัฒนาการทางด้านปัญญาในระดับต่อ ๆ ไปและในการพัฒนาประชากรประเทศควรเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย เพราะเด็กพัฒนาทั้งทางร่างกาย สติปัญญาสังคม บุคลิกภาพอย่างรวดเร็ว ประสบการณ์ที่เด็กได้รับในช่วงแรกมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการพัฒนาขั้นต่อ ๆ ไป (ดวงเดือน ศาสตร์ภัก .2522:10 – 18)

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ การอยู่ร่วมกันในสังคม จำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสารความหมายซึ่งกันและกันเพื่อแลกเปลี่ยนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ทศนคติตลอดจนประสบการณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจ ซึ่งจะทำให้มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ภาษาเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูดซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน เพื่อติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่นเข้าใจตนได้ (จินตนา สุทธจินดา.2522:2)

การพูดและการสนทนาจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก ทั้งในชีวิตประจำวัน และชีวิตการทำงาน การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสาร ที่จะนำไปความสำเร็จในชีวิต ทั้งนี้เพราะมนุษย์ต้องใช้ภาษาอยู่เสมอและใช้คำพูดในการสื่อถึงบุคคล (Persoral media) หรือเป็นวิธีทางหนึ่งในการถ่ายทอดชักนำเอาความรู้สึกนึกคิดของตนมาตีแผ่ แสดงให้ผู้อื่นได้ทราบละเอียด เมื่อเป็นเช่นนี้การพูดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่น (วิรัช อภิรัตน์กุล .2524:1– 3) ดังนั้น การพูดการสนทนาที่ดีถูกต้องเหมาะสมจึงเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดีสำหรับบุคคลในอนาคต

การส่งเสริมการพูดให้กับเด็กปฐมวัยมีหลายวิธี เช่น การร้องเพลง การเล่นเกมบทบาทสมมติ ฯลฯ แต่ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้หนังสือนิทานในการส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย เพราะธรรมชาติของเด็กปฐมวัยจะชอบฟังนิทานที่มีรูปภาพประกอบจะช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากรู้อยากเห็น โดยใช้ภาษาพูดสนทนาสื่อสารกับครูเป็นการกระตุ้นให้เด็กอยากพูดทุกวันจะทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาดีขึ้น

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน

2. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งให้ครูและผู้ปกครอง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกันเด็กปฐมวัย โดยใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย

3. ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีขอบเขตดังนี้

3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียน ชาย-หญิง อายุ 3-4 ปี ชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 2 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านห้วยมุด สังกัดสำนักงานปลัด อบต.บางมะเดื่อ จำนวน 4 คน

3.2 ระยะเวลาในการศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้านี้ ได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ทำการทดลองเป็นเวลา 12 ครั้ง

3.3 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ หนังสือนิทาน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูด

4. สมมติฐาน

เด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือนิทาน มีทักษะการพูดชัดเจนขึ้น

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพมีทักษะการพูดดีขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในกรณีศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

- 1.1 ความหมายของการพูด
- 1.2 ความสำคัญของการพูดและการสนทนา
- 1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาพูดของเด็กปฐมวัย
- 1.4 ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก
- 1.5 กระบวนการพูดของเด็กปฐมวัย
- 1.6 บ้านกับการพัฒนาการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย
- 1.7 ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดมากพูดน้อยในเด็กปฐมวัย
- 1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

- 2.1 ความหมายของนิทาน
- 2.2 ประเภทของนิทาน
- 2.3 นิทานที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยต่าง ๆ
- 2.4 ประโยชน์ของนิทาน
- 2.5 การเลือกนิทาน
- 2.6 คุณค่าของนิทาน
- 2.7 เทคนิคการเล่านิทาน
- 2.8 จุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน
- 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ

การพูด ความหมายของการพูด

การพูดเป็นพฤติกรรมการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาที่ควบคุมไปกับการฟังกล่าวคือเมื่อมีผู้พูดก็ต้องมีผู้ฟังจึงจะเกิด ความสมบูรณ์จะขาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้ สวณิตยมาภย์ (2525) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า "การพูดคือการใช้ถ้อยคำน้ำเสียงและอากัปกิริยาท่าทางเพื่อ ถ่ายทอดความคิดความรู้ ความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง" จากความหมายดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าการพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองให้ผู้อื่นได้รับรู้เข้าใจ โดยอาศัยการแลกเปลี่ยนใช้เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติธรรมชาติเป็นเพียงผู้ให้อวัยวะที่ใช้สำหรับออกเสียงมาเท่านั้น คนเรากล่าว อวัยวะที่ใช้สำหรับออกเสียงไม่บกพร่องก็สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ซึ่งเป็นเรื่องของธรรมชาติแต่ที่จะเปล่งเสียง ออกมาให้เป็นภาษาที่สื่อสารกันเข้าใจในหมู่มชนด้วยกันนั้นต้องอาศัยการเรียนรู้คือเรียนรู้ถึงภาษาที่ใช้พูดจากันใน หมู่เหล่าและอาศัยการแลกเปลี่ยนเพื่อให้พูดได้ครบรูป จดมุ่งหมายของการพูดและใช้การพูดเป็นประโยชน์ในการ ดำรงชีวิตได้

สรุปแล้วการพูดก็คือพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์โดยอาศัยภาษาถ้อยคำน้ำเสียงตลอดจน กิริยาท่าทางและอื่นๆเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนแก่ผู้อื่น ให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

ความสำคัญของการพูดและ

การสนทนา

การพูดเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่สุดสำหรับบุคคลทุกอาชีพในสังคมไทยรวมทั้งสังคม ต่างประเทศต่างก็เห็นความสำคัญของการพูดวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือเพื่อ โน้มน้ำใจผู้ฟังให้คล้อย ตามในเรื่องที่ตนพูด การพูดจึงเปรียบเสมือนบันไดสำคัญขั้นแรกของมนุษย์ในการสมาคมและเป็น สะพานเชื่อมไปสู่ความสำเร็จในชีวิตได้การพูดมีความสำคัญต่อมนุษย์หลายประการ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาพูดของเด็กปฐมวัย

(กรรณิการ์ พวงเกษม, 2534 ะ 20 - 21)

1. วุฒิภาวะเมื่อเด็กมีความเจริญขึ้นตามลำดับความสามารถในการพูดการเขียนย่อมตามมา นับตั้งแต่อายุ 15 เดือนขึ้นไปแล้วเด็กจะใช้ภาษาพูดมากขึ้นตามลำดับจนกระทั่งอายุ 36 เดือนจะสามารถใช้คำพูด 376 คำต่อวันและเมื่ออายุ 48 เดือนจะพูดได้ 397 คำต่อวันและสามารถใช้คำวิเศษณ์ และคำคุณศัพท์เพิ่มมากขึ้นตามลำดับและนอกจากนั้นถ้า หากมีสมาธิดีก็จะจดจำสิ่งที่ได้ยิน ได้ฟังมา เล่าต่อให้คนอื่นทราบ

2. สิ่งแวดล้อมถ้าหากพ่อแม่ผู้ปกครองสนใจเอาใจใส่พยายามพรีาสอนให้เด็กพูดคุยและหัด อ่านหัดเขียนอยู่ ตลอดเด็กจะมีความพร้อมทางภาษามาก โดยเฉพาะครอบครัวที่มีการศึกษาสูงย่อมมี

ส่วนสร้างความเจริญทางภาษา ให้เด็กได้ดีกว่าครอบครัวที่มีฐานะยากจนซึ่งส่วนมากไม่ค่อยสนใจในเรื่องภาษาของบุตรหลานของตนเท่าที่ควร

3. การเข้าใจความหมายภาษาที่ใช้พูดถ้าอยู่ในวงแคบศัพท์ก็พื้นๆธรรมดา แต่ถ้าหากอยู่ในชุมชนที่กว้างใหญ่เด็กก็สามารถเข้าใจคำประโยควลีที่มีความหมายต่างๆ ได้ดี ฉะนั้นการพูดอะไรก็ตามที่เด็กเพียงแต่เลียนคำพูดเลียน

เสียงพูดผู้ใหญ่จึงควรได้ขออนุญาตบ้างว่าที่พูดๆ นั้นเข้าใจเพียงใดเปรียบเสมือนคนไทยที่พูดคำต่างประเทศตาม เขาแต่ออกเสียงผิดความหมายก็ย่อมจะเปลี่ยนไปได้ดังนั้นเพื่อ!) ออกรันความผิดพลาดดังกล่าวจึงควรได้ขออนุญาต ความหมายในสิ่งที่เด็กพูดได้แต่ไม่เข้าใจความหมายด้วย

4. การให้มีพัฒนาการทั้งหมด (0⁶๒1)6 & ๕ \\\ ๑10๒) เราจะต้องให้เด็กมีรูปร่างที่ดีหน้าตาสดใสสะอาดกายใจ สมองก็คืองให้ดูแลสุขภาพสมบูรณ์และสังคมก็ต้องดีจึงจะทำให้เด็กมีความเจริญทางภาษาได้ดีไม่ควรแต่เพียงว่าให้อ่านได้เขียนได้เท่านั้นเราต้องคำนึงถึงหลักของความต้องการความสนใจจากเพื่อนๆของเด็กด้วยถ้าหน้าตาสกปรก เพื่อนๆก็ย่อมไม่พูดคุยด้วยโอกาสที่จะมีความเจริญทางภาษาพูดก็ยังเทียบเปรียบคนที่รูปร่างหน้าตาสะอาดสดใส

5. ขั้นตอนและการจัดชั้นเรียนการจัดโรงเรียนแบบไม่มีชั้นแต่อาศัยความสามารถทางภาษาเป็นแนวก็ น่าจะได้ ลองจัดให้เป็นที่แพร่หลายต่อไปหลักสูตรและขั้นตอนการสอนบางบทก็ น่าจะ สับเปลี่ยนไปได้ตามระดับ

ความสามารถและความพร้อมของนักเรียนจึงมีข้อที่น่าสังเกตว่าบางแห่งสอนบทเรียนยากก่อนแล้ว กลับมาสอนบท ธรรมดาภายหลัง โดยอ้างแต่หลักสูตรซึ่งตามความเป็นจริงแล้วครูผู้สอนน่าจะมี ความสามารถในการวินิจฉัยบทเรียน นั้นๆได้ด้วยตนเอง

6. การมีส่วนร่วม (?3๑10๒)*๑1011) กิจกรรมใดๆก็ตามเด็กๆควรมีส่วนร่วมทุกครั้งทุกคน ครูไม่ควรเลือกที่รักมักที่ ชังจะต้องพิจารณาความสามารถของเด็กเป็นรายบุคคลและกำหนดงานให้ ทำร่วมลับเพื่อนๆตามใจสมัครหรือครู กำหนดกลุ่มให้บางครั้งการทำงานเป็นกลุ่มการทำงานเป็น กลุ่มย่อยการร่วมกิจกรรมต่างๆมีส่วนช่วยให้เด็กมีความ เจริญทางภาษาได้อย่างมาก

ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก

จากการส่งเสียงฮือฮาอ้อแอ้ของทารกมาเป็นคำเดียวที่มีความหมายในวัย 1-2ปีจนกระทั่ง สามารถเปล่งเสียงออกมา เป็นคำพูดที่ต่อเนื่องกันเป็นประโยคเพื่อสื่อความหมายและเล่าเรื่องได้ใน เด็กอายุ 3-4ปี

จริงๆแล้วมนุษย์เราสามารถสื่อสารกันด้วยน้ำทางการแสดงออกของสีหน้าและการเปล่งเสียงแต่จะ เห็นว่าการแสดง ความต้องการหรือพยายามสื่อความหมายผ่านทางท่าทางและสีหน้าจะ ไม่ค่อย เปลี่ยนแปลงมากในขณะที่การเปล่ง เสียงเพื่อสื่อความหมายนั้นมีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการ ก่อนข้างมากโดยเฉพาะช่วง 4ปีแรกของชีวิต การพัฒนาของภาษาพูดทั้งด้านการรับรู้และการ

แสดงออกจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัย

1. ระบบการได้ยินที่ปกติ
2. ระบบการแปลข้อมูลในสมองที่ปกติ
3. ระบบการออกเสียงที่ปกติ

สิ่งเร้าจากภายนอกที่เหมาะสมซึ่งช่วยกระตุ้นให้เด็กต้องการพูดเป็นการสื่อสารเมื่อมีคำพูดจากบุคคลหนึ่งไปยังเด็กทารกคลื่นเสียงจากผู้พูดจะผ่านทางหูเด็กไปยังสมองแล้วเกิดการแปลงข้อมูล พร้อมกับการสั่งให้ร่างกายของเด็กทารกนั้นแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ได้ การตอบโต้เป็นเสียงหรือคำพูดนั้นต้องอาศัยการประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อกระดูกและกระดูกอ่อนที่จะช่วยให้เกิดลมพุงจากปอดผ่านหลอดลมและช่วยบังคับกระแสลมผ่านสายเสียงไปยังลำคอเพดานพินชากรรไกรและริมฝีปากการประสานงานของส่วนต่างๆ ในการเปล่งเสียงนี้ต้องอาศัยเวลาในการช่วยให้เกิดการ ทำงานที่เหมาะสม และ สอดคล้องกันเด็กเองจะต้องเรียนรู้และรู้จักสังเกตเวลาโต้ตอบกับผู้อื่นจนกระทั่งสามารถใช้การพูดเป็นการสื่อ ความหมายกับผู้อื่นได้

กระบวนการพูดของเด็กปฐมวัย

การพูดของเด็กปฐมวัยจะมีลักษณะดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นปฏิกิริยาสะท้อน จะเกิดขึ้นกับเด็กในช่วงทารกแรกเกิดจนถึงอายุประมาณ 1 เดือน ครั้งการเปล่งเสียงออกมาของเด็กในระยะนี้ไม่มีความหมายแน่นอนแต่เสียงร้องประกอบกับท่าทางการ เคลื่อนไหวบ่งบอกถึงสภาวะร่างกายที่เด็กเผชิญอยู่เด็กเริ่มหันไปทางเสียงพูดที่เด็กได้ยิน ขั้นที่ 2 ขั้นออกเสียงอ้อแอ้ จะเกิดขึ้นกับเด็กในช่วง 3-4 เดือนโดยอวัยวะการฟังเสียงและการ เปล่งเสียงได้แก่หูปากลิ้นเริ่มพัฒนามากขึ้นเด็กจะ ได้ยินทั้งเสียงของผู้อื่นและเสียงของตนเองเด็กจะลองทำเสียง ต่างๆ ที่ได้ยิน ขั้นที่ 3 ขั้นเลียนเสียง เริ่มเมื่อเด็กอายุได้ 6 เดือนเป็นขั้นที่ประสาทรับฟังเสียงและประสาทตาพัฒนาขึ้นจนสามารถจับเสียงที่ผู้อื่นพูดได้พร้อมกันนี้ประสาทตาจะ สังเกตการณ์เคลื่อนไหวของริมฝีปากของผู้พูด ด้วยเด็กสามารถเลียนเสียงของผู้อื่นและเลียนเสียงของตัวเองได้ขั้นที่ 4 ขั้นเลียนเสียงผู้อื่น เริ่มเมื่อเด็ก อายุประมาณ 9 เดือนเด็กจะลดการเลียนเสียงตัวเองแต่จะเลียนเสียงผู้อื่นมากขึ้น เพราะระยะนี้เด็กจะให้ความสนใจ ต่อคำที่เด็กคุ้นเคยบางคำและเริ่มสนใจต่อสิ่งต่างๆ รอบตัวภายในบ้านมากขึ้นจึงเห็นได้ว่าพัฒนาการด้านการพูดของ เด็กจะพัฒนาจากการพูดอ้อแอ้เป็นการพูดโดยเลียนเสียงตนเองและผู้อื่นจาก 2-3 คำต่อมาเด็กจะสามารถพูดเป็น ประโยคยาวๆ ที่มีคำศัพท์และมีโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีความซับซ้อนมากขึ้นสำหรับพัฒนาการทางภาษาแรกเริ่ม และการสื่อสารของเด็กวัย 3-5 ปีมีลักษณะดังนี้เด็กอายุ 3-4ปีสามารถใช้คำศัพท์ได้ประมาณ 2000-4000คำใช้ ประโยคง่ายๆ ได้โดยใช้คำประมาณ 3-4 คำชอบเล่นนิ้วมือเล่นจังหวะเรียนรู้คำศัพท์ในเพลงหรือบทกลอนที่มี คำ ซ้ำๆ ชอบถามด้วยคำว่า ใคร อะไร ที่ไหนทำไม

บ้านกับการพัฒนาการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย

ผู้ปกครองคือครูคนแรกของเด็กและเด็กก็ได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างที่บ้านโดยไม่ต้องได้รับอิทธิพลหรือได้รับการสอนอย่างเป็นทางการจากสถานศึกษาแต่อย่างใดดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งที่เมื่อเด็กเข้าเรียนใน สถานศึกษาหรือโรงเรียนอนุบาลแล้วการเรียนรู้จะต้องเชื่อมต่อและเชื่อมโยงระหว่างสถานศึกษาและครอบครัว เพื่อไปการเรียนรู้ของเด็กนั้นต่อเมื่อและทำให้การเรียนรู้มีความหมายต่อเด็กเพราะสามารถเชื่อมโยงสู่ชีวิตจริงที่บ้านได้ด้วยบทบาทของผู้ปกครองได้แก่

1. เข้าใจพัฒนาการและความแตกต่างรายบุคคลของคุณ

เด็กในวัยนี้มีการเจริญเติบโตที่รวดเร็วมากจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ปกครองจะรู้และเข้าใจสามารถส่งเสริมพัฒนาการ อย่างเหมาะสมเพราะการเจริญเติบโตในช่วงใดช่วงหนึ่งจะเป็นพื้นฐานของการเจริญเติบโตในช่วงต่อไปทั้งนี้เพื่อ ไม่ให้เกิดการชะงักงันอีกทั้งเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันมีสไตล์ ที่อาจแตกต่างกันผู้ปกครองต้องเข้าใจ บางครั้งอาจต้องมีความอดทนกับสไตล์ของคุณต้องไม่นำลูกของคุณไปเปรียบเทียบกับเด็กคนอื่นในวัยเดียวกันแต่ ต้องเข้าใจรู้ใจลูกและส่งเสริมพัฒนาการของคุณในวิถีทางที่คุณชอบ

2. ความรัก/ความอบอุ่น : เด็กต้องการความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่

เด็กทุกคนต้องการความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ตั้งแต่แรกเกิดเนื่องจากเด็กมีกลไกด้านประสาทวิทยาและชีววิทยา มีโปรแกรมในสมองสามารถรับรู้อารมณ์ของผู้อื่นได้และสื่อสารความรู้สึกความต้องการภายในได้ของตนได้ความ อบอุ่นที่เด็กได้รับจากครอบครัวจะเป็นกำลังใจสนับสนุนให้ลูกกล้าคิดกล้าทำในสิ่งใหม่ที่ต้องเรียนรู้ถึงความ อบอุ่นนี้เป็นการสร้างสายใยของความผูกพันระหว่างพ่อแม่และลูกให้เกิดความไว้วางใจกล้าเล่าสิ่งต่างๆที่กังวลที่ เป็นปัญหาทำให้ผู้ปกครองได้รับรู้ความจริงสามารถให้คำแนะนำเพื่อแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมทั้งในปัจจุบันและ ในภายภาคหน้า

3. การอบรมสั่งสอน: การอบรมเลี้ยงดูกับบุคลิกภาพของคุณ

พฤติกรรมการเล่นแบบทางกายวานั้นปรากฏชัดเจนมากทั้งการแต่งกายท่าทาง กิริยามารยาทของพ่อแม่ย่อม ถ่ายทอดไปสู่ลูกการใช้ภาษาพูดและภาษาท่าทางนั้นเด็กสามารถเลียนแบบพ่อแม่ได้อย่างไม่มีผิดเพี้ยนหล่อหลอม เป็นบุคลิกภาพของคุณผู้ปกครองสามารถทำกิจกรรมการสั่งสอนนี้ได้อย่างเป็นธรรมชาติที่บ้านการเรียนรู้ในชีวิตประจำวันของเด็กและครอบครัว ทำให้การเรียนรู้ที่มีความหมายมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อการเรียนรู้ที่สถานศึกษา และบ้านสอดคล้องสนับสนุนซึ่งกันและกันอีกทั้งผู้ปกครองยังสามารถจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กได้ โดยอาจจะเริ่มจากการหาสถานที่ประจำซึ่งเจียบสงบไว้เด็กทำการบ้านจัดสถานที่ในการจัดแสดงผลงานต่างๆของ เด็กจัดโต๊ะเก้าอี้ที่เหมาะสมกับการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กในวัยนี้ให้โอกาสเด็กได้แก่ช่วยเหลือตนเองแก่ ทักษะและมีส่วนร่วมช่วยรับผิดชอบงานบ้านเล็กๆน้อยๆตามวัยอย่างสม่ำเสมอ

เป็นการแลกเปลี่ยนวินัยให้กับเด็กอีก ด้วยเรียกได้ว่าวินัยเริ่มที่บ้านและเป็นวินัยที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่นช่วยเก็บของเล่นเมื่อเลิกเล่นเก็บของเล่นเป็นที่ รับประทานอาหารเป็นที่ เป็นต้น

4. การอบรมเลี้ยงดูกับจริยธรรมของเด็ก

การอบรมเด็กเพื่อให้เกิดพัฒนาการทางจริยธรรมนั้นต้องใช้เหตุผลที่เหมาะสมกับระดับพัฒนาการทางการรู้ของเด็ก การใช้เหตุผลที่ไม่สูงเกินระดับพัฒนาการทางการรู้ของเด็กมากนักจะมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมการพัฒนาทาง จริยธรรมของเด็ก การเลี้ยงดูโดยการใช้เหตุผลจะทำให้เด็กเป็นเด็กดีไม่ก้าวร้าวรู้จักรับผิดชอบชั่วดีมีพัฒนาการทาง ความรู้สึกอายผิดรู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มีเมตตากรุณาแก่สัตว์เลี้ยงและผู้อื่น

5. การเสริมแรงใจและไปรางวัลสร้างความมั่นใจไปลูก

เราพูดกันอยู่เสมอว่าคำชมนั้นไม่ต้องซื้อหาหากแต่คำชมต้องเป็นรูปธรรมบอกกล่าวว่าคุณทำอะไรดีจึงได้รับคำชม การชมนี้เป็นการแนะแนวทางให้แก่ลูกว่าสิ่งที่ทำนั้นถูกต้องและต้องทำอีกถ้าหากว่าลูกต้องการคำชมและเมื่อทำ บ่อยๆ พฤติกรรมนั้นก็จะเป็นนิสัยเป็นบุคลิกภาพของเด็ก สำหรับรางวัลนั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งของเสมอไป ระยะเวลาอาจใช้สิ่งของเพื่อช่วยให้เด็กเห็นชัดเจนแต่ต่อมาผู้ปกครองต้องค่อยๆลดสิ่งของลงเหลือไว้เพียงคำพูด ยิ้มพยักหน้าทั้งนี้เพื่อไม่ให้ลูกยึดติดกับสิ่งของหรือกลายเป็นว่าจะทำดีต่อเมื่อมีสิ่งของหากแต่การทำดีนั้นเพราะเป็น สิ่งที่ดี

6. การใช้เวลากับลูกอย่างมีคุณภาพ

เวลาที่มีคุณภาพนั้นอาจจะหลอมรวมอยู่ในกิจวัตรประจำวันไม่จำเป็นต้องจัดขึ้นใหม่หากแต่ผู้ปกครองให้ลูกมีส่วนร่วม ร่วมอย่างรำคาญหรือคิดว่าเมื่อลูกร่วมกิจกรรมด้วยแล้วทำให้เกิดความล่าช้า เสียเวลาขอให้ใช้การเสียเวลานั้นอย่างมี คุณค่าเพราะการทำ"งาน"ร่วมกันเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับลูก การสนทนาการพูดคุยกับลูก นั้นยังช่วยให้รับรู้ถึงความคิดความอ่านของลูก สิ่งที่ถูกกล่าวถึงที่เป็นปัญหาของลูกหลายๆครั้งเรามีความรู้สึกว่าลูกพูด อะไรก็ไม่รู้ พ่อเจ้าแต่มันคือความคิดสร้างสรรค์ที่ลูกจินตนาการขึ้นซึ่งก็เป็นพัฒนาการตามวัยความสัมพันธ์หรือ สายใยนี้จะยังคงอยู่ต่อไปและกลายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เพราะเมื่อลูกเห็นว่าพ่อแม่คือคนที่พูดคุยด้วยได้เมื่อมีปัญหาที่ร่วมกันแก้ไขได้เมื่อเด็กโตขึ้นปัญหายังสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นในยามที่ลูกต้องการความช่วยเหลือพ่อแม่ก็จะเป็น คนแรกที่ลูกนึกถึง

7. ร่วมมือกับโรงเรียนในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

ความร่วมมือที่ดีของผู้ปกครองกับครูหรือผู้ดูแลเด็กนั้นจะช่วยให้การปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กให้ หายไปได้อย่างง่ายดายควรมีประสิทธิภาพเพราะสอนเด็กมาหลายรุ่นอีกทั้งการปรับพฤติกรรมนั้นต้องทำอย่าง สม่ำเสมอถ้าร่วมมือกันทำทั้งที่โรงเรียนและที่บ้านพฤติกรรมนั้นก็หายไประวดเร็ว

8. การร่วมมือกับการจัดกิจกรรมของโรงเรียน

กิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กเป็นสำคัญความ

ร่วมมือของผู้ปกครอง เป็นการสนับสนุนให้ลูกเห็นว่าพ่อแม่และครูมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การเรียนรู้ที่โรงเรียนและที่บ้าน สอดคล้องสนับสนุนซึ่งกันและกันอีกทั้งผู้ปกครองยังสามารถจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กได้ นอกจากนี้การที่ผู้ปกครองไปร่วมกิจกรรมต่างๆที่โรงเรียน จัดขึ้นเช่นการเป็นวิทยากรอาสาสมัครการให้ข้อมูลของ ลูกการร่วมประเมินความก้าวหน้าพัฒนาการ ของลูกการสื่อสารจากบ้านสู่โรงเรียนทำให้เกิดการสื่อสารสองทางซึ่งการติดต่อสื่อสารนี้ไม่ควร เกิดขึ้นเมื่อมีเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาเท่านั้นแต่ควร ได้สื่อสารให้ครูได้รับทราบถึงสิ่งที่ เกิดขึ้นที่บ้าน พัฒนาการของเด็กความสนใจของเด็กความรู้สึกรักของเด็กเกี่ยวกับครูโรงเรียนกิจกรรมและการเรียนรู้ ควบคุมไปด้วยรวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆเช่นแหล่งเรียนรู้สื่อที่น่าสนใจ เป็นต้น

สุดท้ายครอบครัวก็คือรากฐานที่สำคัญสำหรับเด็กๆอยู่วันยังคาหมั่นเติมความรักความเข้าใจ ในครอบครัวและ ร่วมมือกับโรงเรียนเพื่อพัฒนาลูกณะคะ เอกสารอ้างอิง คณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ, สำนักงาน.(2543). เด็กปฐมวัยของสหรัฐอเมริกา ;รายงานการพัฒนาและการ เรียนรู้.

กรุงเทพฯ : บริษัทพริกหวานกราฟฟิคจำกัด.

ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดมากพูดน้อยในเด็กปฐมวัย

7 ปัจจัยที่มีผลต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็ก

1. สุขภาพร่างกายทั่วไป

สุขภาพร่างกายและพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวมีอิทธิพลต่อการพัฒนาด้านภาษาของเด็ก การเจ็บป่วยรุนแรงและ สุขภาพที่ไม่แข็งแรงเป็นอุปสรรคต่อพัฒนาการด้านการพูดของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสองปีแรกของชีวิต เนื่องจากเมื่อเจ็บป่วยเด็กจะถูกแยกจากคนอื่นๆทำให้ไม่สามารถเรียนรู้ที่จะพูดได้นอกจากนี้ยังทำให้ขาดความมั่นใจ ในตนเองและจากการที่ป่วยบ่อยทำให้ ไม่เกิดความกระตือรือร้นที่จะพูดหรือสื่อสารกับคนอื่นรวมทั้งเด็กที่มีปัญหา ทางการได้ยินก็จะทำให้ มีพัฒนาการด้านการพูดที่ช้าไปด้วยเด็กที่สุขภาพอ่อนแอจะมีพัฒนาการช้าในทุกๆด้านต่าง จากเด็กที่ สุขภาพแข็งแรงจะมีความสุขมีชีวิตชีวา มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ดังนั้นหากอยากให้ลูกมี พัฒนาการ ทางภาษาที่ดีต้องเริ่มจากการส่งเสริมให้ลูกมีความสุขที่ดีล่อนละ

2. พัฒนาการด้านสติปัญญา

ภาษาและการพัฒนาด้านสติปัญญามีความสัมพันธ์กันอย่างมากดังคำกล่าวที่ว่า “คำพูดของ เด็กเป็นตัวบ่งชี้เดียวที่ดี ที่สุดที่บอกถึงไอคิวของเด็กคนนั้น” เด็กที่พูดเร็วจะมีไอคิวสูงกว่าปกติในทาง ตรงกันข้ามหากลูกพูดช้าไม่ได้ หมายความว่าเขาไม่ฉลาดเพราะความล่าช้านี้อาจจะเกิดจากการ เจ็บป่วยหรือปัจจัยอื่นๆ ได้เช่นกัน ด้วยไอคิวที่ต่างกันนี้ทำให้ความสามารถในการเข้าใจความหมาย ของคำแตกต่างกันเด็กที่พูดเร็วจะสามารถเข้าใจสิ่ง ที่พ่อแม่สื่อสารกับเขาได้อย่างรวดเร็วจึงสามารถ จดจำสิ่งของผู้คนและสามารถพูดทวนคำพูดของพ่อแม่เป็น ประโยคง่ายๆได้อย่างถูกต้องเร็วกว่าเด็ก คนอื่นนอกจากนี้การที่เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นก็จะเกิดการพัฒนาทาง สติปัญญาจากการศึกษา พบว่าเด็กที่มีสติปัญญาคิดจะเรียนรู้คำศัพท์และการสร้างประโยค ได้ดีกว่าทั้งยังสามารถใช้คำ ในการ

สร้างประโยชน์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องอีกด้วยสิ่งสำคัญในการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาของลูกคือการเสริมแรงด้วยการกอดหอมและชื่นชมลูกเมื่อเขาแสดงถึงพัฒนาการด้านภาษาที่ดี

3. การเรียนรู้และการเจริญเติบโต

พัฒนาการด้านภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับการเรียนรู้และการเจริญเติบโตถึงแม้ว่าจะแก้ไขให้เด็กทารกพูดตั้งแต่อายุได้ 3-4 เดือนเขาก็ยังไม่สามารถพูดได้เนื่องจากกล้ามเนื้อของเด็กยังพัฒนาไม่เต็มที่เด็กส่วนใหญ่จึงเริ่มพูดได้ในช่วงอายุ 18-28 เดือนซึ่งเป็นช่วงวัยที่ระบบประสาทและกล้ามเนื้อการพูดมีการพัฒนามากพอที่จะเริ่มพูด นอกจากนี้เมื่อเด็กมีการเจริญเติบโตที่เหมาะสมแล้วเขาต้องได้รับการสอนการจูงใจการเสริมแรงให้อยากจะทำด้วย เพราะไม่มีใครสามารถเรียนรู้ที่จะสื่อสารได้หากเขาถูกทิ้งไว้ตามลำพังดังนั้นการเจริญเติบโตและการเรียนรู้จึงเป็น ปัจจัยสำคัญที่มาควบคู่กันในการพัฒนา ด้านภาษาของเด็กอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

4. สภาพแวดล้อม

งานวิจัยเปิดเผยว่าเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีเหมาะสมและได้รับการกระตุ้นให้พูดจะมีพัฒนาการด้านการพูดที่ เร็วโดยนักวิจัยได้ทำการสังเกตเด็กกำพร้าพบว่าเด็กที่ได้รับการอุปถัมภ์จะมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีกว่าเด็กกำพร้าที่อยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าหรือเด็กกำพร้าที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ได้รับการกระตุ้นให้พูด ทั้งนี้เนื่องจากผู้ดูแล ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามักจะพูดน้อยและไม่คอยกระตุ้นให้เด็กพูดหรือสื่อสารสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมเช่นนี้ ทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาและสติปัญญาล่าช้าอีกหนึ่งตัวอย่างที่เชื่อมโยงให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพล ต่อพัฒนาการด้านภาษาคือการศึกษาระดับปริญญาตรีของเออร์วินศาสตราจารย์วิชาจิตวิทยาในมหาวิทยาลัยไอโอวาสหรัฐอเมริกาได้ พบว่าเมื่อเพิ่มการกระตุ้นในเด็กที่มีภูมิหลังมาจากชนชั้นล่างทำให้เด็กมีความสนใจด้านภาษามากขึ้นก็สามารถทำให้เด็กมีการพัฒนาการพูดที่ดีขึ้น ได้ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าไม่ว่าเด็กจะมีภูมิหลังอย่างไรหากได้อยู่ใน สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมมีการกระตุ้นก้านการพูดมีโอกาสพูดคุยกับผู้อื่นใหญ่มากขึ้นจะสามารถส่งเสริมพัฒนาการ ด้านภาษาของเด็กให้ดีขึ้นได้

5. เพศ

ในช่วงขวบปีแรกเราอาจจะยังไม่เห็นความแตกต่างของพัฒนาการด้านภาษาในเด็กชายและเด็กหญิงแต่เมื่อเข้าขวบ ปีที่สองพบว่าเด็กหญิงมีพัฒนาการด้านการพูดดีกว่าเด็กผู้ชายโดยเด็กหญิงจะเรียนรู้เสียงพูดและพูดคุยได้ คล่องแคล่วกว่าเด็กชายความแตกต่างนี้จะเด่นชัดมากขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น รวมถึงความแตกต่างในเรื่องของสถานะ ทางเศรษฐกิจความสัมพันธ์ใกล้ชิดของแม่และลูกสาวอาจจะทำให้ลูกสาวมีการพัฒนาที่ดีกว่าลูกชายนอกจากนี้ยัง พบว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์และการออกเสียงในเด็กชายมีความแม่นยำน้อยกว่าเด็กหญิงอีกด้วยบทความ แนะนำทำความเข้าใจพัฒนาการลูกสาว Vr ลูกชายต่างกันอย่างไร

6. ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว

ความสัมพันธ์ของเด็กกับสมาชิกในครอบครัวมีผลอย่างยิ่งกับพัฒนาการด้านการพูดของเด็ก

เด็กที่ได้รับความรักและ การปกป้องมากเกินไปจะถูกปิดกั้นทางภาษาทำให้เด็กพูดช้าในทางตรงกันข้ามเด็กที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่ไม่ได้รับ การเลี้ยงดูอย่างเหมาะสมจะเกิดความเครียดความวิตกกังวล และเกิดปัญหาทางด้านอารมณ์ตามมามาดังนั้นคุณแม่ควรมี ความยืดหยุ่นไม่ตึงเกินไปและไม่หย่อนเกินไปจึงจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาให้ลูกพูดเก่งขึ้นได้

7. จำนวนสมาชิกในครอบครัว

จำนวนสมาชิกในครอบครัวมีผลต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็กอย่างเห็นได้ชัดทั้งนี้เพราะเมื่อมีสมาชิกใน ครอบครัวจำนวนมากเด็กจะมี โอกาสที่จะพูดคุยกับผู้อื่นมากขึ้นซึ่งเป็นผลดีต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็ก ทั้ง 7 ปัจจัยนี้มีผลต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็กอย่างไรคุณแม่ได้ทราบแล้วนะจะอยากให้ลูกมีพัฒนาการด้านภาษา ที่ดีครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นพัฒนาการให้กับลูกน้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด งานวิจัยในประเทศ

นางสาวสุภี วงศ์ลับ(2555:9) ได้ศึกษาการส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน การทำงานวิจัยในครั้งนี้เป็นการส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาพูด เพื่อส่งเสริมการพูดโดยกาใช้หนังสือนิทานประกอบภาพ และการหาประสิทธิภาพของนิทานที่นำมาเล่าแก่นักเรียนฟัง โดยการเล่าแบบซ้ำ ๆ การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมทักษะในการพูด โดยใช้หนังสือนิทานประกอบประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียน ชาย - หญิง อนุบาล 2/7 ภาคเรียนปี 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียน เซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา จำนวน 4 คน โดยได้ดำเนินการดังนี้

- สังเกตพฤติกรรมในแต่ละครั้งที่เล่านิทาน โดยการจดบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนได้แสดงออกในขณะที่ฟังนิทาน ของนักเรียนจำนวน 4 คน
- สังเกตการสนทนาพูดคุยโต้ตอบกับครูและเพื่อน ๆ ด้วยกัน ในขณะที่ทำกิจกรรมการเล่านิทาน และกิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมเสรี โดยผู้ทำการวิจัยได้จดบันทึกพัฒนาการทางด้านภาษา
- สังเกตการเล่านิทานในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่มีนักเรียนจำนวน 22 คนได้แบ่งเป็น 2 ช่วง และ สังเกตการเล่านิทานก่อนนอนกับนักเรียนจำนวน 4 คน ในการจัดกิจกรรมเนื้อหานิทานที่ใช้เป็นแบบพื้นบ้าน และนิทานอีสป
- เครื่องมือที่ใช้ในการสังเกต ได้แก่ การจดบันทึก นิทาน รูปภาพในนิทาน
- การเปลี่ยนแปลงทางด้านภาษาพูด เด็กเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นเรื่อย ๆ จากการพูดออกเสียงไม่ค่อยชัดและการ เล่าเรื่องที่ยังไม่เป็นเรื่องราวจนเริ่มชัดเจน และเป็นเรื่องราวได้มากขึ้น สามารถสื่อสารกับเพื่อนและครูได้ดียิ่ง กว่าเดิม มีความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีความสนุกสนานในการฟังนิทาน

วีรยา ทองไทร(2556:8) ได้ศึกษาการพัฒนาการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและ บัตรคำสำหรับเด็กอนุบาล ความสามารถทักษะทางภาษา ของนักเรียนชั้น

อนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมพูด เล่าเรื่อง โดยใช้ แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบ บัตรภาพและบัตรคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งคะแนนความสามารถทักษะทางภาษาหลังการจัดกิจกรรมมี คะแนนสูงกว่าก่อนจัด กิจกรรม ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของพลอย สุภิชะ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาและ หาประสิทธิภาพแผนการจัด ประสบการณ์โดยใช้หนังสือภาพประกอบการเล่าเรื่องในกิจกรรมเสริม ประสบการณ์ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า คะแนนการพัฒนาความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นจาก ก่อนการจัดประสบการณ์ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 2. คะแนนพัฒนาการทางภาษาของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมการพูดเล่าเรื่อง โดย ใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและบัตรคำ มี คะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาก่อนจัด กิจกรรม เท่ากับ 30.06 และมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทาง ภาษาหลังจัดกิจกรรมเท่ากับ 62.00 คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 31.93 คิด เป็นร้อยละ 39.91 ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของสิ่งกาญจน์ อังกสิทธิ์ (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการใช้ ภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ตามแนวสมคูลภาษาเรื่อง พญษุชนะไทย ชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียน เทศบาลสันป่ายาง หลวง จังหวัด ลำพูน พบว่า ได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการพัฒนาการ เรียนรู้ทักษะการใช้ ภาษาไทย เป็นแนวทางในการสร้างสื่อประสมเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางภาษาสำหรับ เด็กปฐมวัย และผลของ การหาประสิทธิภาพของสื่อประสมที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.90/90.83 ซึ่งสูง กว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ผล การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อประสม และผลการประเมินความ พร้อม ทางการเรียนรู้ทักษะการใช้ภาษาหลัง เรียนของนักเรียนทุกคนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 และมี คะแนนเฉลี่ยร้อยละของการประเมินผลทางการเรียนรู้คิด เป็นร้อยละ 27.83 มีผลการพัฒนาทักษะ การใช้ภาษาไทยสูงขึ้นอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จาก ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการจัด กิจกรรมการพูดเล่าเรื่องโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบบัตรภาพและ บัตรคำสามารถส่งเสริมความสามารถทักษะทางภาษา ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของเด็กอนุบาลปี ที่ 2 สูงขึ้น รวมทั้งครูก็มีส่วนสำคัญที่ช่วยกระตุ้น เสริมแรง โน้มน้าวให้เด็กอยาก ร่วมกิจกรรม เพื่อพัฒนา ความสามารถทักษะทางภาษามากยิ่งขึ้น

รสสุคนธ์แนวบุตร 1 ศรีภักดิ์ สรรค์รังสีบรรกุล 2 (2553:7) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟัง และด้านการพูดของเด็ก ปฐมวัย โดยรวมและรายด้านสูงขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก เพราะการใช้ กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านเป็นการจัดประสบการณ์ตรงที่เปิด โอกาสให้เด็ก แลกเปลี่ยน ประสบการณ์ทางภาษา เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระใน สภาพการณ์ที่เป็นจริงจากการ ได้ ฟังเนื้อหาจากนิทาน ทำให้เข้าใจความหมายของคำ และยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย นับเป็นการ เพิ่มเติมประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาให้กับเด็กซึ่งสอดคล้องกับ บักลญา ดนัตติ ลาชวิระ (2551: 146) ได้กล่าวไว้ว่า การฟังของ เด็กเป็นการรับรู้ เรื่องราวด้วยประสาทสัมผัสทางหูที่ เด็กสะสมและนำไปสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษามากกว่าการใช้เพื่อพัฒนาปัญญา เด็กจะเก็บคำพูด

จังหวะเรื่องราวจากสิ่งที่ฟังมาสาน ต่อเป็นคำศัพท์เป็น ประโยคที่ถ่ายทอดไปสู่การพูด ล้ำเรื่องราวที่เด็กได้ฟังมีความชัดเจนง่ายต่อการเข้าใจเด็กจะได้คำศัพท์และมีความสามารถจากการให้เด็กฟัง จะเห็นได้ว่าการเปิด โอกาสให้เด็กพูดในสิ่งที่ ชอบด้วยคำพูดของตนเอง หรือพูดเรื่องราวจาก ประสบการณ์เดิม จะช่วยส่งผลให้เด็กเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไรจาก การวิจัยครั้งนี้พบว่าเด็กปฐมวัย ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นที่นันทนาการพื้นบ้าน มีพัฒนาการการฟัง และการ พูดโดยรวมสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่า การ จัดกิจกรรมการเล่นที่นันทนาการพื้นบ้านเป็นอีกกิจกรรม หนึ่งที่ ช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านการฟังและการพูดได้เป็นอย่างดี ฉะนั้นครูจึงมีบทบาทที่สำคัญ ช่วยในการกระตุ้นคอยชมเชยให้เด็ก ได้แสดงออกอย่างอิสระในด้านการฟัง การพูด โดยจัดบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเอื้อต่อการเรียนรู้ตามความสนใจของเด็กจะช่วยส่งผลให้ การเรียนรู้ได้ อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับ สิริมา ภิญญโณนต์พงษ์(2550) ที่กล่าวว่า การส่งเสริมและการสร้าง บรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กเป็น สิ่งจำเป็นในการเป็นแรงเสริมให้เกิดการเรียนรู้สำหรับเด็ก เนื่องจากเด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาจากการฟังแล้วเลียนแบบ เลียง

นางสายฝน โอบนุญสติ (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2/1 โรงเรียน อนุบาลเบตง (สุภาพอนุสรณ์) โดยใช้หนังสือภาพประกอบคำคล้องจอง หลังจากการใช้ หนังสือภาพประกอบคำคล้องจองพบว่านักเรียนชั้นอนุบาล2/1 โรงเรียนอนุบาลเบตง (สุภาพ อนุสรณ์) มีทักษะการฟังและการพูดสูงกว่า ก่อนการจัดกิจกรรมโดยใช้หนังสือ ภาพประกอบคำ คล้องจองร้อยละ 38.64 ซึ่งมีคะแนนก่อนจัดกิจกรรม คิดเป็น ร้อยละ 47.53 และคะแนนหลัง จัด กิจกรรม คิดเป็นร้อยละ คิดเป็นร้อยละ 86.17

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

ความหมายของนิทาน

นิทานเป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมากกล่าวได้ว่าเป็นวรรณกรรมที่เก่าแก่ที่สุดนิทานอาจมีกำเนิด พร้อมๆกับครอบครัวของ มนุษยชาติมูลเหตุที่มาแต่เริ่มแรกคงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงแล้วเล่าสู่กันฟังมี การเพิ่มเติมเสริมแต่งให้พิสดารมาก ยิ่งขึ้นจนห่างไกลจากเรื่องจริงกลายเป็นนิทานไปการเขียนนิทาน ในความหมายแรกอาจเป็นการเขียนจาก จินตนาการก็ได้

ประเภทของนิทาน

1. ประเภทเทพนิยายหรือปรัมปรา (๑๗๑7 ณ!ธ) เป็นเรื่องเกี่ยวกับเทวดานางฟ้าเรื่องมหัศจรรย์เหนือ ธรรมชาติเป็น ความฝันและจินตนาการของผู้แต่งเรียกหลายอย่างเช่นนิทานมหัศจรรย์นิทานบรรพ บุรุษเรื่องราวมักเกี่ยวข้องกับ ราชสำนักเจ้าหญิงเจ้าชายมีแม่มดมียักษ์สัตว์ประหลาดตัวละครที่ดีจะ เป็นฝ่ายชนะเช่นเรื่องพรอภัมณิคาวิสังข์ทอง พระสุธนม โนห์ราชฯ
2. ประเภทชีวิตจริง เป็นเรื่องที่ดำเนินอยู่ในโลกของความจริงมีการบ่งสถานที่และตัวละครชัดเจน อาจมี ปาฏิหาริย์อิทธิฤทธิ์แต่เป็นไปในลักษณะที่เป็นไปได้โดยใช้สถานที่เวลาตัวละครที่มาจากความ

จริงเช่นขุนช้าง ขุนแผนพระอภัยมณี (บางส่วนที่มาจากชีวิตจริงของผู้แต่ง) พระลอพระรถเมรีพระร่วง ไกรทอง เป็นต้น

3. ประเภทวีรบุรุษ เป็นเรื่องที่มีหลายตอนขนาดยาวอาจคล้ายชีวิตจริงหรือจินตนาการเป็นเรื่องเล่าที่กล่าวถึงวีรบุรุษที่ต้องผจญภัยที่มีลักษณะเหมือนมนุษย์เช่นเรื่องเฮอรัคลีสเซซิอุสและเพอร์ซิอุสของกรีก เป็นต้น

4. ประเภทนิทานประจำถิ่น มักเป็นเรื่องแปลกพิสดารซึ่งเชื่อว่าเคยเกิดขึ้นจริง ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่งบาง บอกสถานที่และตัวละครชัดเจนอาจมาจากประวัติศาสตร์อาจเป็นไปได้ทั้งมนุษย์ สัตว์เทวดาผีเช่นเรื่องพระยาพาน พระร่วงเจ้าแม่สร้อยดอกหมากตาม'องสายฟ้าปาจิตสืบนาง อรพิม เป็นต้น

5. ประเภทเล่าอธิบายเหตุ เป็นเรื่องอธิบายกำเนิดความเป็นมาของสิ่งที่เกิดขึ้นในธรรมชาติกำเนิดของสัตว์ว่าเหตุใดจึงมีรูปร่างลักษณะต่างๆกำเนิดของพืชมนุษย์ดวงดาวต่างๆ เป็นต้น เช่น ทำไมจระเข้จึงไม่มีลิ้น กำเนิดดาวลูกไก่กำเนิดจันทรคราส เป็นต้น

6. ประเภทเทพปกรณัมหรือเทพปกรณัม (เทพฯ) เป็นเรื่องอธิบายถึงกำเนิดของจักรวาลมนุษย์สัตว์ปรากฏการณ์ทาง ธรรมชาติ เช่น ลมฝนกลางวันกลางคืนฟ้าร้องฟ้าผ่าแสดงถึงความเชื่อทางศาสนา มีเรื่องของเทพที่เรารู้จักกันดีเช่น เมฆลารามสูร เป็นต้น

7. ประเภทสัตว์ เป็นเรื่องที่มีสัตว์เป็นตัวเอกโดยจะแสดงให้เห็นความฉลาดและความโง่เขลาของสัตว์ โดยเจตนาจะนุ่สอนจริยธรรมหรือคติธรรมซึ่งจัดเป็นเรื่องประเภทให้คิดสอนใจ เช่น นิทานอีสป

8. ประเภทมุขตลก เป็นเรื่องขนาดสั้นอาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์หรือสัตว์จุดสำคัญของเรื่องอยู่ที่ความ ไม่น่าเป็นไปได้ซึ่งเกี่ยวข้องกับความ โง่ความฉลาดการใช้กลฉวยการแข่งขันการปลอมแปลง ความเกียจคร้านเรื่อง เพศการไม่คนหูหนวกนักบวชพระกับชู้ลูกเขยกับแม่ยายศรีธนญชัย กระจายกับเต่า เป็นต้น

8. ประเภทศาสนา เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาเช่นเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระเยซูนักบุญพระพุทธรเจ้าพระสาวกซึ่งไม่มีในพระไตรปิฎกอยู่หลายเรื่องซึ่งสรรสนะของผู้เล่ามักถือว่าเป็นเรื่องจริง

9. ประเภทเรื่องผีเป็นเรื่องเกี่ยวกับผีต่างๆซึ่งไม่ปรากฏข้อความจากไหนเกิดอย่างไรเช่นผีทำห้องและผีปกกะโหล่ง ของไทยภาคเหนือหรือผีที่เป็นคนตายแล้วมาหลอกด้วยรูปร่างวิธีการต่างๆมีผี กองกอย ฯลฯ

10. ประเภทเข้าแบบ เป็นเรื่องที่มีโครงเรื่องสำคัญเล่าเพื่อความสนุกสนานของผู้เล่าและผู้ฟังอาจมีการเล่นเกมแบ่งเป็นนิทานลูกโซ่เช่นเรื่องดากับยายปลุกถั่วปลุกงาให้หลานผ่านิทานหลอกผู้ฟังนิทานไม่รู้จบเช่น เกี่ยวการนับจะเล่าเรื่อยไปแต่เปลี่ยนตัวเลข

นิทานที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยต่างๆ นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

ความเหมาะสมของนิทานสำหรับเด็กปฐมวัยจำเป็นต้องคำนึงถึงความสนใจการรับรู้และความสามารถตามวัยของเด็กเป็นสำคัญจึงยังเกิดประโยชน์ที่แท้จริงต่อการเรียนรู้ของเด็กเด็กจะเริ่มรับรู้นิทานจากภาพที่มองเห็นและเสียงที่ได้ยิน โดยรู้ความหมายไปที่ละเล็กทีละน้อยจนสามารถเชื่อมโยงภาพและคำบอกเล่าที่ได้ยินตลอดจนจดจำเนื้อหา และเรื่องราวต่างๆที่นำไปสู่การอ่านตัวหนังสือได้อย่างมีความหมายต่อไป เด็กอายุ 0 - 1 ปี

นิทานที่เหมาะสมในวัยนี้ควรเป็นหนังสือภาพที่เป็นภาพเหมือนรูปสัตว์ผักผลไม้สิ่งของในชีวิตประจำวันและเขียน เหมือนภาพของจริงมีสีสวยงามขนาดใหญ่ชัดเจนเป็นภาพเดี่ยวๆที่มีชีวิตชีวาไม่ควรมีภาพหลังหรือส่วนประกอบ ภาพที่ทรงรูปร่างเลื่อมอาจทำด้วยผ้าหรือพลาสติกหนานุ่มให้เด็กหยิบเล่นได้ เวลาเด็กดูหนังสือภาพพ่อแม่ควรชี้ชวนให้ดูด้วยความรักเด็กจะตอบสนองความรักของพ่อแม่ด้วยการแสดงความพอใจความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและหนังสือภาพจึงส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกด้วย เด็กอายุ 2-3 ปี

เด็กแต่ละคนจะเริ่มชอบต่างกันไปแต่สภาพแวดล้อมที่ลูกเลี้ยงดูการเลือกหนังสือนิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยนี้ควร เป็นหนังสือนิทานหรือหนังสือภาพที่เด็กสนใจไม่ควรบังคับให้เด็กดูแต่หนังสือที่พ่อแม่ต้องการให้อ่านหนังสือที่เหมาะสมควรเป็นภาพเกี่ยวกับชีวิตประจำวันสัตว์สิ่งของเด็กเล็กในช่วงนี้มีประสาทสัมผัสทางหูดีมากหากมี ประสบการณ์ด้านภาษาและเสียงที่ดีในวัยนี้เด็กจะสามารถพัฒนาศักยภาพด้านภาษาและดนตรีได้ดีโดยเฉพาะช่วง อายุ 2 - 4 ปีเด็กมีความสนใจเสียงและภาษาที่มีจังหวะเด็กบางคนจำหนังสือที่ชอบได้ทั้งเล่มจำได้ทุกหน้าทุก ตัวอักษรเหมือนอ่านหนังสือออกเด็กอายุ 3 ปีมีจินตนาการสร้างสรรค์อยากเอะเออเห็นเข้าใจเรื่องง่ายๆชอบเรื่อง ซ้ำไปซ้ำมาดังนั้นหากเด็กมีประสบการณ์ที่ดีในช่วงเวลานี้จะเป็นพื้นฐานในการสร้างนิสัยรักการอ่านของเด็กในอนาคต

เด็กอายุ 4 - 5 ปี เด็กวัยนี้มีจินตนาการสร้างสรรค์อยากเอะเออเห็นสิ่งรอบตัวเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมว่าสิ่งนี้มาจากไหน ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นเช่นนี้เริ่มเข้าใจความแตกต่างระหว่างความจริงกับเรื่องสมมุตินิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยนี้ควร เป็นนิทานที่เป็นเรื่องที่ยาวขึ้นแต่เข้าใจง่ายส่งเสริมจินตนาการและอิงความจริงอยู่บ้างเนื้อเรื่องสนุกสนานน่าติดตาม มีภาพประกอบที่มีสีสันสดใสสวยงามมีตัวอักษรบรรยายเนื้อเรื่องไม่มากเกินไปและมีขนาดใหญ่พอสมควรใช้ ภาษาง่ายๆการอ่านนิทานให้เด็กฟังพร้อมชี้ชวนให้เด็กดูภาพในหนังสือประกอบจะเป็นการสร้างจินตนาการสร้างสรรค์ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของพลังเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ

หากเด็กพบว่าเด็กชอบหนังสือเล่มใดเป็นพิเศษก็จะให้พ่อแม่อ่านซ้ำไปมาทุกวันไม่เมื่อตั้งนั้นพ่อแม่ควรอดทนเพื่อ ลูกเด็กบางคนจำข้อความในหนังสือได้ทุกคำแม้ว่าจะมีคำบรรยายยาวได้ทั้งเล่มซึ่งเป็น

ประโยชน์ของนิทาน

1. นิทานช่วยเสริมปัญญาเด็กในขณะที่เล่านิทาน บรรยากาศขณะเล่านิทานที่เกิดขึ้นเป็นบรรยากาศแห่งความสุขของทุกคน เป็นบรรยากาศแห่งความรัก ความอบอุ่น สร้างความผูกพันมั่นใจ เชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งจะเสริมปัญญาเด็กได้อย่างดี
2. นิทานช่วยปลูกฝังให้เด็กเป็นคนช่างคิด ช่างถามและช่างสังเกต นิทานช่วยให้เด็กเป็นเด็กกล้าถาม เด็กจะมีความ มั่นใจ ฉลาดแสดงความคิดเห็นลูกจิงหะ เรียกว่ามีความฉลาดทั้งทางปัญญา และฉลาดทางอารมณ์ด้วย
3. นิทานทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้เร็วการเล่านิทานเปรียบเสมือนการสอนภาษาไปในตัว เด็กจะได้ยินได้ฟังรูป ประโยค การใช้ภาษา ทำให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนนั้นๆ
4. นิทานทำให้เด็กจับประเด็นเก่ง วิเคราะห์เก่ง การเล่านิทานให้เด็กฟัง เล่าซ้ำๆเด็กจะจำได้ทั้งเรื่อง เด็กจะมอง ภาพรวมของเรื่อง ทำให้เด็กรู้จักจับประเด็น ย่อความเป็น รู้จักมองสรรพสิ่งเป็นระบบ เข้าใจเรื่อง ได้อย่างรวดเร็ว
5. นิทานสร้างให้เด็กมีจินตนาการ ในขณะที่เล่านิทานนั้น น้ำเสียงที่เล่าเรื่องนั้นจะกระตุ้นให้เด็กสร้างจินตนาการ เป็นภาพ จินตนาการยิ่งใหญ่กว่าความรู้ จินตนาการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆใหม่ๆเกิดขึ้นในโลกของเรา การเล่านิทาน บ่อยๆ มากๆเรื่องจึงเป็นการสร้างจินตนาการ ไปพร้อมๆกับการรับรู้ถึงความใหม่ที่ลูกยังไม่เคยรู้มาก่อน

การเลือกนิทาน

ฟังเรื่องราวต่างๆแตกต่างกันไปตามความสามารถในการรับรู้และประสบการณ์ที่ได้รับ นิทานที่เหมาะสมกับเด็กอายุ ตากว่า 3 ปีควรเป็นหนังสือภาพสมุดภาพหนังสือภาพสมุดคำนิทานที่มีบทหรือกรอนในขณะที่นิทานที่เหมาะสมกับเด็ก อายุ 3 ปีขึ้นไปควรเป็นนิทานที่มีเรื่องราวที่เกี่ยวกับธรรมชาตินิทานเรื่องเล่าที่ให้ข้อคิด ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับ การเลือกหนังสือต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่เด็กจะได้รับในการส่งเสริมพัฒนาการและการ เรียนรู้ของเด็กด้วยเช่นสอนให้รู้จักคำเรียกชื่อสิ่งของต่างๆเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกพัฒนาความคิดจินตนาการ ให้ความรู้สึที่ดีต่อเด็กมีความตลกขบขันให้ความสนุกสนานช่วยแก้ปัญหาให้กับตัวเด็กเมื่อเปรียบเทียบกับ ตัวละครเป็นต้นการอ่านเรื่องราวหรือเนื้อหาทั้งเล่มก่อนตัดสินใจเลือกจึงเป็นสิ่งสำคัญ เนื้อหาและลักษณะรูปเล่ม : นิทานหรือหนังสือที่ดีสำหรับเด็กปฐมวัยควรเป็นเรื่องสั้นๆง่ายๆและไม่ซับซ้อนมีจุดเด่นของเนื้อเรื่องจุดเดียว เด็กดูภาพ หรือฟังเรื่องราวเข้าใจได้และสนุกสนานมีเนื้อเรื่องที่ชัดเจนชวนติดตามเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเด็กและใกล้ชิดตัวเด็ก หรือธรรมชาติแวดล้อม ไม่มีการบรรยายเนื้อเรื่องควรมีลักษณะเป็นบทสนทนาโต้ตอบระหว่างตัวละครใช้ภาษาที่ ลูกต้องง่ายต่อความเข้าใจของเด็กตัวอักษรมีขนาดใหญ่ใช้สีเข้มอ่านได้ชัดเจนมีภาพประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อ เรื่องเป็นภาพที่มีสีสันสวยงามมีชีวิตชีวาส่วนใหญ่จะเป็นภาพเขียนหรือวาดมากกว่าภาพถ่ายมีรูปเล่มที่แข็งแรง ทนทานขนาดพอเหมาะกับมือเด็ก ไม่จำเป็นต้องเป็นรูปสี่เหลี่ยมเสมอไปและมีจำนวนหน้าประมาณ 10-20 หน้า

คุณค่าของนิทาน

1. นิทานให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน
2. นิทานช่วยกระชับความสัมพันธ์ในครอบครัว
3. นิทานให้การศึกษาและเสริมสร้างจินตนาการ
4. นิทานให้ข้อคิดและคติเตือนใจ
5. นิทานช่วยสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในอดีตหลายๆด้าน

เทคนิคการเล่านิทาน

การเล่านิทานทำได้หลายรูปแบบได้แก่เล่านิทานโดยใช้หนังสือไม่ใช้หนังสือแต่ใช้อุปกรณ์อย่างอื่นประกอบการเล่า เล่าปากเปล่าหรือใช้ท่าทางร้องเพลงประกอบเล่าโดยใช้หุ่นมือหุ่นนิ้วหุ่นชัก เล่าไปวาดไป หรือพับกระดาษใช้กระดาษหรือแผ่นป้ายสำลีประกอบการเล่าสิ่งเหล่านี้จะทำให้นิทานน่าสนใจยิ่งขึ้นตัวอย่างการ เล่านิทาน

จุดประสงค์ในการเล่านิทาน

การเล่านิทานจุดมุ่งหมายส่วนใหญ่มุ่งไปที่ ความสำเร็จเป็นหลัก ส่วนจุดมุ่งหมายอื่น ๆ นั้นมักจะขึ้นอยู่กับผู้เล่า นิทานเรื่องเดียวกันผู้เล่าอาจจะมีจุดประสงค์ในการเล่าแตกต่างกันไปบ้าง ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

1. เพื่อความสนุกสนาน เป็นเครื่องบันเทิงใจในยามว่าง
2. เพื่อใช้สั่งสอน ได้แก่ นิทานคติต่างๆ
3. เพื่อให้ความรู้ในด้านต่างๆ เช่น นิทานเกี่ยวกับสถานที่ ปรัชญาการณ ธรรมชาติ
4. เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ศาสนา เช่น รามายณะ นิทานเกี่ยวกับเทพเจ้าต่างๆ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

งานวิจัยในประเทศ

ปราณี ปรียวาทิ (2551:57) ได้ศึกษาการพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานและการติดตามผล เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานและการติดตามผล ก่อนการทดลอง มีการรับรู้จริยธรรมด้านการ พุด ไพเราะ และการช่วยเหลืออยู่ในระดับดี ด้านการพุด ไมโกหก และการไม่ก้าวร้าวอยู่ในระดับพอใช้ ส่วน หลังการทดลองการรับรู้จริยธรรมด้าน การพุด ไพเราะ การพุด ไมโกหก และการช่วยเหลืออยู่ในระดับดีมาก ส่วนการไม่ก้าวร้าวอยู่ในระดับดี แสดงว่าผลการวิจัยหลังการทดลอง สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง 2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานและการติดตามผล มีการรับรู้จริยธรรมสูงขึ้นและแตกต่างจากก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ดวงสมร ศรีไสคำ(2552:70)จากการศึกษาค้นคว้า เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน พื้นบ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพุด ของนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 มี

ประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผล ดังนี้ 1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านที่มี ต่อพัฒนาการทาง ภาษาด้านการพูด ของนักเรียน อนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.77/88.33 โดยศึกษาจาก คะแนนประเมินย่อยแต่ละแผนท้ายแผนการจัด กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านที่มีต่อ พัฒนาการทาง ภาษาด้านการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ทั้งหมด 12 แผนการจัดกิจกรรม มี คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 59.60 ส่วนเที่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.65 คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82.77 จากคะแนน เต็ม 72 คะแนน และคะแนนจากการประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดหลังเรียน เท่ากับ 15.90 ส่วนเที่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.59 คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 88.33 จากคะแนนเต็ม 18 คะแนน ดังนั้นแสดงว่า ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษา ด้านการพูด ของ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น เป็นแผนการจัดกิจกรรมที่มี ประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ จำนวนนักเรียนมีน้อย ผู้ศึกษาค้นคว้าจึง สามารถดูแลเด็กนักเรียน ได้ทั่วถึง นักเรียนได้ร่วม กิจกรรมมากขึ้น อีกทั้งสื่อที่นำมาประกอบการจัด กิจกรรม คือ นิทาน ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนสนใจอยู่แล้ว ตลอดจน แนวการจัดกิจกรรมซึ่งเน้นผู้เรียนเป็น สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของจอร์น ดิวอี้ การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ จริง โดยช่วยกระตุ้นให้ เด็กได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุด ซึ่งจะ นำไปสู่ความเข้าใจ สามารถ ถ่ายทอดความรู้สึกลึกผ่านการพูด ไปเป็นคำหรือประโยคที่เหมาะสม สอดคล้องกับ แนวความคิดของ จัลณี เหล่าเสถียรกิจ (2549 : บทคัดย่อ) ได้กล่าวไว้ว่า นิทาน เมื่อ นำมาใช้ในการจัดประสบการณ์ ใให้กับเด็กปฐมวัยจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้พฤติกรรมด้านความ เอื้อเพื่อ กระตุ้นให้เกิดการ เรียนรู้โดยให้เด็กมีจิตใจอ่อนโยน มีความเมตตากรุณา เอื้อเพื่อ พ่อแม่ สร้างเสริมความรัก และปลูกฝังจิตสำนึกที่ดี

นางสาวเกษรินทร์ ก้องเมือง(2551)ได้ศึกษา การพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความ ของ นักเรียนชั้นอนุบาลปี ที่ 2 ด้วยกิจกรรมการเล่านิทาน แบบเล่าเรื่องซ้ำ ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า แผนการจัดประสบการณ์พัฒนา

ความสามารถด้านการจับ ใจความ ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานแบบเล่า เรื่องซ้ำ มี ประสิทธิภาพ เท่ากับ89.50/92.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการ จัดประสบการณ์ มีค่า เท่ากับ 0.6631 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน คิดเป็น ร้อยละ 66.31 และนักเรียนมี ความสามารถด้านการจับใจความอยู่ในระดับมาก โดยสรุป แผนการจัด ประสบการณ์เพื่อพัฒนาความสามารถด้าน การจับใจความ ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกิจกรรม การเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถ นำไปใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้บรรลุ ตามจุดประสงค์ของ หลักสูตรได้เป็นอย่างดี

สรวิทย์ พวงเดชนานนท์(2559:743)ได้ศึกษาผลการใช้นิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทาง

ภาษา ของ เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ ผลวิจัยพบว่า 1. ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อ
ส่งเสริมพัฒนาการทาง ภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 เท่ากับ 84.90/86.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่
กำหนดไว้ 2. คะแนนพัฒนาการทาง ภาษาหลังใช้หนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทาง
ภาษาของเด็ก ปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ
.05 3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียน โดยใช้หนังสือนิทานร้อย กรองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทาง
ภาษาของเด็ก ปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.71 แสดงว่านักเรียนมี พัฒนาการที่ดีขึ้น 0.71 หรือ
คิดเป็นร้อยละ 71 4. ความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อหนังสือนิทานร้อยกรองเพื่อ ส่งเสริม
พัฒนาการทางภาษาของเด็ก ปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 อยู่ในระดับมาก